

การพัฒนาแบบฝึกการเขียนย่อความสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

The Development of Exercises on Writing Summary for Mathayomsuksa 4 Students

อภिरดี สาริกา*

Apiradi Sarika

บำรุง ชำนาญเรือ**

Bamroong Chamnanrua

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาแบบฝึกการเขียนย่อความ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกการเขียนย่อความ 3) ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนโดยใช้แบบฝึกการเขียนย่อความ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบฝึกการเขียนย่อความ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบสอบถามความคิดเห็น การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าทีแบบไม่เป็นอิสระต่อกัน ผลการวิจัย พบว่าแบบฝึกการเขียนย่อความ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ 81.21/83.85 ผลสัมฤทธิ์การเขียนย่อความของนักเรียนหลังเรียนด้วยแบบฝึกการเขียนย่อความสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนมีความคิดเห็นในระดับมาก

คำสำคัญ: แบบฝึก/ การเขียนย่อความ

Abstract

The purposes of this research were 1) to improve the efficient of the writing summary skills developmental exercises (WSDE) for mathayomsuksa 4 students 2) to compare the mathayomsuksa 4 students' achievement scores in writing summary before and after learning by the WSDE. 3) to study the mathayomsuksa 4 students' opinions about learning the writing summary by the WDSE. The samples were 30 mathayomsuksa 4 students. The instruments used to collect data were: exercises on writing summary, lesson plans for writing summary, an

* นักศึกษานิเทศศาสตร์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

** อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ ดร. ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

achievement test in writing summary and a questionnaire. The data were analyzed by mean, standard deviation and t-test : dependent. The findings were as follow: The efficiency percentage of the exercises on writing summary was 81.21/83.85. The students' achievement after using the WSDE was higher than before using the WSDE at the level of .05 and students' opinions were revealed at a high level.

Keywords: Exercises/ Writing Summary

บทนำ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ได้กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเกณฑ์ในการกำหนดคุณภาพของผู้เรียนโดยกำหนดสาระที่ 2 การเขียน มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ และกำหนดคุณภาพของผู้เรียนวิชาภาษาไทย เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สำหรับสาระการเรียนรู้ คือ เขียนสื่อสารในรูปแบบต่างๆ โดยใช้ภาษาได้ถูกต้องตรงตามวัตถุประสงค์ ย่อความจากสื่อที่มีรูปแบบและเนื้อหาที่หลากหลาย เรียงความแสดงแนวคิดเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้โวหารต่างๆ เขียนบันทึก รายงานการศึกษาค้นคว้าตามหลักการเขียนทางวิชาการ ใช้ข้อมูลสารสนเทศในการอ้างอิง ผลงานของตนเองในรูปแบบต่างๆ ทั้งสารคดีและบันเทิงคดี รวมทั้งประเมินงานเขียนของผู้อื่น และนำมาพัฒนางานเขียนของตนเอง (กรมวิชาการ, 2551: 2, 5)

จากสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ของ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และคุณภาพผู้เรียนเมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จะเห็นว่าการเขียนย่อความเป็นทักษะหนึ่งที่หลักสูตรให้ความสำคัญมาก เพราะการย่อความเป็นทักษะการสื่อสารที่มีบทบาท

สำคัญต่อการดำเนินชีวิตประจำวันและการประกอบอาชีพ ดังที่ เสนีย์ วิลาวรรณ (2547: 188) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการย่อความ สรุปได้ว่า ย่อความมีความสำคัญต่อการสื่อสารความเข้าใจระหว่างกัน ทั้งในการพูดและการเขียน สำหรับผู้ส่งสารกรณีที่เวลาจำกัดหรือรีบด่วนย่อมไม่อาจใช้ข้อความยืดยาวให้ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมดได้ จำต้องรวบรัดหรือสรุปให้ได้ใจความหรือสาระสำคัญตรงตามที่ต้องการให้ผู้ฟังหรือผู้อ่านเข้าใจได้ง่ายและชัดเจน ในการรับสารก็เช่นกัน การฟังหรือการอ่านเรื่องที่มีเนื้อความยืดยาว ย่อมไม่อาจจดจำหรือบันทึกไว้ได้ครบถ้วน จำต้องพิจารณาตัดส่วนที่เป็นพลความออกไป กลับกรองให้เหลือแต่ใจความสำคัญแล้วบันทึกลงไว้เตือนความจำของตนเองหรือเพื่อความสะดวกแก่ผู้อ่านในภายหลัง สอดคล้องกับฐะปะนีย์ นาครทรรพและคณะ (2549: 168) ที่มีความเห็นว่า ความรู้ต่างๆ ในโลกมีมากมาย ไม่อาจสามารถบันทึกจดจำได้หมด การย่อความจะทำให้สามารถบันทึกความรู้ต่างๆ หรือเรื่องราวที่อ่านหรือฟังได้อย่างรวดเร็ว ย่นเวลาในการศึกษา แสวงหาความรู้ เป็นการบันทึกเพื่อเตือนความจำได้ดี

จะเห็นได้ว่าการเขียนย่อความเป็นทักษะการใช้ภาษาที่มีบทบาทสำคัญในชีวิตประจำวัน และเป็นทักษะพื้นฐานของการเรียนรู้สำหรับผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนจะต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างถูกต้องตามหลักเกณฑ์อยู่เสมอ จึงจะทำให้การเขียนย่อความมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตามแม้วิชาย่อความจะเป็นวิชาที่มีความสำคัญ แต่หลักสูตรการเรียนการสอนในปัจจุบันกลับไม่ให้ความสำคัญกับวิชาดังกล่าว จึงทำให้เด็กไม่รู้จักประเด็น และที่น่าเป็นห่วงคือ ไม่ใช่เฉพาะเด็กเท่านั้นที่ไม่รู้จักการย่อความ แม้แต่อาจารย์ก็เช่นกัน ซึ่งบางคนสอนนักเรียนยืดยาว ทั้งๆ ที่ใจความสำคัญมีเพียงนิดเดียว (วรกรรณ์ สามโกเศศ, 2550: 1)

ในการสอนผู้เรียนให้เขียนย่อความ เท่าที่ผ่านมามีปรากฏว่าการสอนเขียนย่อความยังไม่ประสบผลสำเร็จ ดังที่ ยุพา สวัสดิ์, (2551: 1) ได้กล่าวไว้ว่า “นักเรียนยังเขียนย่อความได้ไม่ดี สรุปใจความสำคัญไม่ครบถ้วน มักจะคัดลอกจากเรื่อง ไม่ใช่สำนวนตัวเอง” ส่วนจินตนา พันธุ์พัก (2551: 1) ระบุว่า “ปัจจุบันปัญหาการใช้ภาษาไทยที่พบในเด็กไทย คือ ผันเสียงวรรณยุกต์ สามัญ เอก โท ตรี จัตวา ไม่ได้ สะกดคำผิดๆ ถูกๆ ที่สำคัญเด็กทุกวันนี้จับประเด็นสำคัญและย่อความไม่เป็น” และดารุณี สุขกลิ่น (2549: 6) กล่าวถึงปัญหาของการเขียนย่อความไว้ว่า “มีนักเรียนจำนวนมากที่เขียน ย่อความด้วยวิธีตัดต่อข้อความจากเนื้อเรื่องที่อ่าน และจับใจความสำคัญได้ไม่ถูกต้องครบถ้วน ขาดทักษะในการอ่านจับใจความสำคัญ และทักษะในการเรียบเรียงภาษาให้สละสลวย ทำให้ไม่สามารถสื่อสารได้ตรงตามต้องการ”

นอกจากนี้ จากผลการประเมินผลสัมฤทธิ์การเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนกุยบุรีวิทยา อำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 120 คน คะแนนเต็ม 30 คะแนน ปรากฏว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์การเขียนย่อความไม่ถึงร้อยละ 50 โดยพบว่าในปีการศึกษา 2551 มีคะแนนเฉลี่ย 13.11 คิดเป็นร้อยละ 43.70 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.38 ปีการศึกษา 2552 มีคะแนนเฉลี่ย 14.56 คิดเป็นร้อยละ 48.53 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.38 ปีการศึกษา 2553

มีคะแนนเฉลี่ย 12.22 คิดเป็นร้อยละ 40.72 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.02 และปีการศึกษา 2554 มีคะแนนเฉลี่ย 14.29 คิดเป็นร้อยละ 47.63 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.99

การที่นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์การเขียนย่อความต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ทั้งนี้เป็นเพราะนักเรียนเรียนจากครูโดยตรง เมื่อเกิดความไม่เข้าใจจะไม่กล้าซักถาม นักเรียนจึงขาดความรู้ และไม่สามารถพัฒนาการเขียนย่อความให้ดีขึ้นได้ (ดารุณี สุขกลิ่น, 2549: 6)

จากสภาพปัญหาดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่า นวัตกรรมชนิดหนึ่งที่ครูผู้สอนสามารถนำมาใช้ฝึกฝนและพัฒนาทักษะของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น คือ แบบฝึก ซึ่งบุญเกื้อ ควรหาเวช (2542: 43) ได้กล่าวถึงแบบฝึกไว้ว่า “แบบฝึกมีไว้ให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดทักษะ และความแตกฉานในบทเรียน” สอดคล้องกับที่วัฒนา เสนนอก (2550: 36) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึก สรุปได้ว่าแบบฝึกเป็นสื่อการเรียนการสอนที่ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกทักษะ ช่วยให้นักเรียนสามารถทบทวนได้ด้วยตนเองและสามารถฝึกฝนได้นอกเหนือจากเวลาเรียน ทำให้นักเรียนเห็นความก้าวหน้าของตนเอง เกิดการเรียนรู้ เกิดทักษะ ความชำนาญ ความเชื่อมั่น และความเข้าใจ อีกทั้งก่อให้เกิดกำลังใจ และประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้

นอกจากนี้ยังมีผู้วิจัยสนใจทดลองใช้แบบฝึกในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น เช่น กาญจนา คงกินเก (2550: บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาและใช้นวัตกรรมประเภทแบบฝึกเสริมทักษะเรื่องการเขียนย่อความ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่าแบบฝึกเสริมทักษะเรื่องการเขียนย่อความ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.08/87.90 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ

เรื่องการเขียนย่อความหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และนักเรียนพอใจต่อการเรียนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะเรื่องการเขียนย่อความในระดับมากที่สุด และ นงนุช สุขพัฒน์ (2550: บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่องการ พัฒนาแบบฝึกทักษะการย่อความวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะ การย่อความมีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 84.00/85.29 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการย่อ ความก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลัง เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการย่อความ วิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สูงกว่าก่อนเรียน

จากการศึกษางานวิจัยดังกล่าว จะเห็นว่า แบบฝึกเป็นสื่อการเรียนการสอนอย่างหนึ่งที่สามารถ พัฒนาให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ผู้วิจัยเห็นความสำคัญของปัญหาการเขียนย่อความจึง สนใจสร้างแบบฝึกการเขียนย่อความ สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้ ประโยชน์ ในการพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน ภาษาไทยให้ดียิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแบบฝึกการเขียนย่อความ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ให้มีประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนย่อ ความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและ หลังเรียนโดยการใช้แบบฝึกการเขียนย่อความ
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนโดยการใช้ แบบฝึกการเขียนย่อความ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง มีแบบแผนการทดลองเป็นแบบกลุ่มเดียวมีการ ทดสอบก่อนและหลังเรียน ซึ่งมีขั้นตอนการวิจัย ดังนี้

1. ขั้นตอนเตรียมการ

1.1 ศึกษาค้นคว้าหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระ การเรียนรู้ภาษาไทย หนังสือ ตำรา เอกสารที่เกี่ยวข้อง ข่าวก่อน เรื่องสั้น สารคดี บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กับการเขียนย่อความ แบบฝึก หลักการสร้างแบบฝึก การหาประสิทธิภาพของแบบฝึก การสร้างแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์การเขียนย่อความ และแบบสอบถาม ความคิดเห็น

1.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนกุยบุรีวิทยา อำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สังกัดสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 10 ภาคเรียน ที่ 1 ปีการศึกษา 2555 ทั้งหมด 4 ห้องเรียน จำนวน นักเรียนทั้งสิ้น 136 คน

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนกุยบุรีวิทยา อำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สังกัดสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 10 ภาคเรียน ที่ 1 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 1 ห้องเรียน คือ มัธยมศึกษาปีที่ 4/2 มีนักเรียนจำนวน 30 คน ซึ่งได้ จากการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยการจับฉลาก โดยใช้ห้องเรียนเป็น หน่วยสุ่ม

1.3 ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

1.3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การเรียน
โดยใช้แบบฝึกการเขียนย่อความ

1.3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์
การเขียนย่อความ และความคิดเห็นของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนโดยใช้
แบบฝึกการเขียนย่อความ

2. ขั้นตอนการสร้างและหาประสิทธิภาพเครื่องมือ

2.1 แบบฝึกการเขียนย่อความ ผู้วิจัย
สร้างโดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

2.1.1 วิเคราะห์หลักสูตรแกนกลาง
การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระ
การเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
ศึกษาเอกสาร ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวกับการสร้าง
แบบฝึกและการเขียนย่อความ

2.1.2 กำหนดเนื้อหาที่ใช้ในการ
สร้างแบบฝึกการเขียนย่อความ โดยเนื้อหาที่ใช้นำมา
จากข่าว สารคดี บทความ เรื่องสั้น และสร้างแบบฝึก
การเขียนย่อความจำนวน 5 ชุด

2.1.3 นำแบบฝึกการเขียนย่อ
ความเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อ
ตรวจสอบความถูกต้องและปรับปรุงแก้ไข แล้วให้
ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านซึ่งประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญ
ด้านเนื้อหา ด้านการสอน ด้านการวัดและประเมินผล
ตรวจสอบความยากง่าย ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของ
แบบฝึก จากนั้นนำผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
มาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง ซึ่งคำนวณได้ 0.90

2.1.4 นำแบบฝึกการเขียนย่อความ
ที่ปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้ว ไปหา
ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ตามขั้นตอนดังนี้

2.1.4.1 ขั้นหาประสิทธิภาพ
แบบรายบุคคล (Individual Testing) คือ นำแบบ
ฝึกการเขียนย่อความไปใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 4 โรงเรียนกุญชรวิทย์วิทยาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน

3 คน เป็นนักเรียนที่มีความสามารถในระดับเก่ง
1 คน ปานกลาง 1 คน อ่อน 1 คน ได้มาด้วยวิธีการ
เลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) และ
หาประสิทธิภาพของแบบฝึกโดยใช้เกณฑ์ 80/80
ได้ค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 72.70/75.52

2.1.4.2 ขั้นหาประสิทธิภาพ
แบบกลุ่มเล็ก (Small Group Testing) คือ นำแบบ
ฝึกการเขียนย่อความที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนกุญชรวิทย์วิทยาที่
ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 9 คน เป็นนักเรียนที่มีความ
สามารถในระดับเก่ง 3 คน ปานกลาง 3 คน อ่อน 3
คน ได้มาด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive
Sampling) และหาประสิทธิภาพของแบบฝึกโดยใช้
เกณฑ์ 80/80 ได้ค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 81.32/83.16

2.1.4.3 นำแบบฝึกการ
เขียนย่อความที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับ
กลุ่มตัวอย่างต่อไป

2.2 แผนการจัดการเรียนรู้การเขียน
ย่อความ ผู้วิจัยสร้างโดยมีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

2.2.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลาง
การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระ
การเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และ
เอกสาร ตำราเรื่องการเขียนย่อความ เพื่อจัดเนื้อหา
แต่ละชั่วโมงให้เหมาะสม

2.2.2 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้
การเขียนย่อความ จำนวน 5 แผน ในเวลา 14 ชั่วโมง
โดยแผนการจัดการเรียนรู้มีส่วนประกอบ ได้แก่
สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาสาระ
กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ/แหล่งเรียนรู้ การวัดและ
ประเมินผล บันทึกหลังการจัดการเรียนรู้

2.2.3 นำแผนการจัดการเรียนรู้
เสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความ
ถูกต้องความสอดคล้องของเนื้อหา กิจกรรม วัดผล
และประเมินผลกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ปรับปรุง

แล้วให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา ด้านการสอน ด้านการวัดและประเมินผล ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา แล้วนำผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.97

2.2.4 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้ร่วมกับแบบฝึกการเขียนย่อความ

2.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนย่อความ มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

2.3.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย วิเคราะห์หัวข้อวัดและสาระแกนกลาง พร้อมทั้งศึกษาวิธีสร้างและเขียนแบบทดสอบอัตรัยจากหนังสือตำราและเอกสารต่างๆ

2.3.2 นำความรู้ที่ได้จากการศึกษาเป็นแนวทางในการจัดทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนย่อความ โดยสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนย่อความเป็นแบบทดสอบอัตรัย 8 ข้อ ใช้ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ซึ่งเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกัน และสร้างเกณฑ์การให้คะแนนแบบรูปรีด

2.3.3 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความตรงของเนื้อหา เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์แล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ซึ่งประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา ด้านการสอน ด้านการวัดและประเมินผลตรวจสอบความตรงของเนื้อหา จากนั้นนำผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.00

2.3.4 นำแบบทดสอบที่มีคุณภาพด้านความเที่ยงตรงตามเนื้อหาไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนกุยบุรีวิทยา อำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างและผ่านการเรียนเรื่องการเขียนย่อความ จำนวน 30 คน จากนั้นตรวจให้คะแนนโดยผู้วิจัยและใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบรูปรีด หลังจากนั้นจึงหาค่าความเชื่อมั่นได้เท่ากับ 0.75

2.3.5 ปรับปรุงแบบทดสอบและนำแบบทดสอบที่แก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างเพื่อใช้ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

2.4 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนโดยการใช้แบบฝึกการเขียนย่อความ มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

2.4.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นจากหนังสือ ตำรา และเอกสารต่างๆ แล้วสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนโดยการใช้แบบฝึกการเขียนย่อความ แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ของลิเคิร์ท (Likert) โดยมีการวัดระดับ 5 ระดับ

2.4.2 นำแบบสอบถามความคิดเห็นที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความสมบูรณ์ของโครงสร้างคำถาม ความเหมาะสมของการใช้ภาษา ปรับปรุงแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านซึ่งประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา ด้านการสอน ด้านการวัดและประเมินผลตรวจสอบความสมบูรณ์ของโครงสร้างคำถาม และความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ จากนั้นนำผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องได้เท่ากับ 0.93

2.4.3 นำผลจากการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านมาปรับปรุงแบบสอบถามความคิดเห็นให้มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาที่กำหนด และนำแบบสอบถามความคิดเห็นไปใช้กับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

3. ขั้นตอนการทดลอง ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองดังนี้

3.1 ก่อนการทดลอง ผู้วิจัยทดสอบก่อนเรียนกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียน เป็นข้อสอบอัตนัย จำนวน 8 ข้อ แล้วตรวจให้คะแนน

3.2 ดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยเป็นผู้สอนด้วยตนเอง โดยใช้แบบฝึกการเขียนย่อความควบคู่กับแผนการจัดการเรียนรู้ เริ่มทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 รวม 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 16 ชั่วโมง รวมทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

3.3 หลังทดลอง ผู้วิจัยทดสอบหลังเรียนกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน เป็นข้อสอบอัตนัย จำนวน 8 ข้อ ซึ่งเป็นข้อสอบชุดเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน แล้วตรวจให้คะแนน จากนั้นให้นักเรียนทำแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนโดยใช้แบบฝึกการเขียนย่อความ

4. ขั้นวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติสรุปเป็นผลการทดลองและทดสอบสมมติฐานตามลำดับดังนี้

4.1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแบบฝึกการเขียนย่อความที่สร้างขึ้นตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

4.2 การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC

4.3 การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนย่อความ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Method)

4.4 วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์การเขียนย่อความ โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำคะแนนมาเปรียบเทียบกับค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยทดสอบค่า t-test แบบ dependent

4.5 วิเคราะห์ผลการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้แบบฝึกการเขียนย่อความ ใช้การแปลค่าแบบสอบถามความคิดเห็น 5 ระดับ วิเคราะห์ข้อมูลโดยค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกการเขียนย่อความ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แบบฝึกการเขียนย่อความ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.21/83.85 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ 80/80 แสดงให้เห็นว่า แบบฝึกการเขียนย่อความมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ สามารถนำไปใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนได้ ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกการเขียนย่อความ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

	จำนวน (นักเรียน)	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ประสิทธิภาพ
ระหว่างเรียน (กระบวนการ)	30	94	76.33	5.73	81.21
หลังเรียน (ผลลัพธ์)	30	128	107.33	2.04	83.85

2. ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์การเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้แบบฝึกการเขียนย่อความ

ผลสัมฤทธิ์การเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 59.83 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 3.67 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 107.33 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

(S.D.) เท่ากับ 2.04 เมื่อตรวจสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยใช้วิธีทดสอบค่าที (t-test) แบบ dependent พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เมื่อนักเรียนได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนย่อความแล้ว นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์การเขียนย่อความสูงขึ้นดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกการเขียนย่อความ

กลุ่มทดลอง	N	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	t-test
ก่อนเรียน	30	128	59.83	3.67	81.78
หลังเรียน	30	128	107.33	2.04	

*ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลการวิเคราะห์การตอบแบบสอบถาม ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียน โดยการใช้แบบฝึกการเขียนย่อความ

ในภาพรวมนักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนโดยการใช้แบบฝึกการเขียนย่อความอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 3.82 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.45 เมื่อพิจารณาเป็น

รายด้านพบว่า ลำดับที่ 1 คือ ด้านเนื้อหา เห็นด้วยในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 3.86 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.50 ลำดับที่ 2 ด้านกิจกรรม เห็นด้วยในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 3.79 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.50 ตามลำดับ ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนโดยการใช้แบบฝึกการเขียนย่อความ

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความคิดเห็น	ลำดับที่
ด้านเนื้อหา	3.86	0.50	มาก	(1)
ด้านกิจกรรม	3.79	0.52	มาก	(2)
ระดับความคิดเห็นของนักเรียนโดยรวม	3.82	0.45	มาก	

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

1. แบบฝึกการเขียนย่อความ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.21/83.85 เป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากแบบฝึกการเขียนย่อความได้รับการพัฒนาขึ้นอย่างเป็นระบบตามระเบียบขั้นตอนของการพัฒนาแบบฝึก โดยเริ่มจากการศึกษาหลักสูตร ทฤษฎี งานวิจัย และเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนเรื่องการเขียนย่อความ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และมีการกำหนดประเภทและเลือกเนื้อหาที่ใช้ในแบบฝึกการเขียนย่อความ หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงสร้างแบบฝึกการเขียนย่อความขึ้นโดยยึดตัวชี้วัดและสาระแกนกลางจากหลักสูตร ผ่านการตรวจสอบความถูกต้องจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผ่านการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญทั้งในด้านเนื้อหา การสอน และการวัดและประเมินผล

พร้อมทั้งปรับปรุงแก้ไขตามข้อแนะนำต่างๆ ทำให้ได้แบบฝึกการเขียนย่อความที่มีความสมบูรณ์มากขึ้น จากนั้นนำไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 3 คน และ 9 คน ตามลำดับ เพื่อหาประสิทธิภาพแบบรายบุคคล และแบบกลุ่มเล็กแล้วปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของแบบฝึกก่อนนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จึงทำให้ได้แบบฝึกการเขียนย่อความที่มีประสิทธิภาพ ดังที่ธีราณี ดิยัง (2546: บทคัดย่อ) ได้วิจัยการสร้างแบบฝึกหัดภาษาไทย เรื่องการเขียนย่อความ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดเขาไผ่ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดชลบุรี ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะภาษาไทยเรื่องการเขียนย่อความที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 87.62/90.00 สอดคล้องกับลิขิต ภิระบัน (2547: บทคัดย่อ) ที่ได้วิจัยเรื่องการใช้ชุดการสอนเขียนย่อความ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ปีที่ 3 โรงเรียนห้วยสักวิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัด เชียงราย ผลการวิจัยพบว่า ชุดการสอนมีประสิทธิภาพ 82.25/84.88 และกาญจนา คงกินเก (2550: บทคัดย่อ) ที่ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาและใช้นวัตกรรม ประเภทแบบฝึกเสริมทักษะเรื่องการเขียนย่อความ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดบ้านหลวง (บัวราษฎร์บำรุง) อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกเสริมทักษะเรื่องการเขียนย่อความมีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.08/87.90 จากผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า แบบฝึกเป็นสื่อ การเรียนการสอนอย่างหนึ่งที่มีประสิทธิภาพ สามารถนำมาพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้

2. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์การเขียนย่อความ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนโดยการใช้แบบฝึก การเขียนย่อความอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจเป็นเพราะว่าแบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมี ขั้นตอนให้ผู้เรียนได้ฝึกเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก นอกจากนี้ในแต่ละแบบฝึกยังประกอบไปด้วยเนื้อหา ทั้งหมด 4 ประเภท ที่ผู้เรียนต้องฝึกเขียน ได้แก่ ข่าว สารคดี บทความ และเรื่องสั้น ทำให้ผู้เรียนได้รับการฝึกย่อความที่มีเนื้อหาหลากหลาย แตกต่างกันได้ สามารถทำทนายให้เกิดความสนใจ กระตือรือร้นในการเขียนย่อความ เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินใน เนื้อหาที่ต้องอ่าน และฝึกเขียนตามรูปแบบการเขียนย่อความ ผู้เรียนได้ฝึกฝน และทำซ้ำได้ด้วยตนเอง อย่างเพียงพอจนเกิดทักษะ ดังนั้นแบบฝึกการเขียนย่อความ จึงเป็นสื่อที่ช่วยให้การเขียนย่อความของ นักเรียนมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ช่วยให้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนย่อความของนักเรียนสูงขึ้น ดังที่นวนุช สีทองดี (2541: 29-35) กล่าวว่า แบบฝึกเป็นสื่อการเรียนที่ใช้ฝึกทักษะหรือสร้างความคิดรวบยอดให้แก่ นักเรียน หรือจะทำให้ นักเรียน เกิดการเรียนรู้ได้ดีและรวดเร็ว แต่ต้องได้รับการฝึก หลาย ๆ ครั้ง หลายรูปแบบ เมื่อนักเรียนได้รับการฝึก

แล้วอย่างน้อยก็สามารถพัฒนาตนเองได้ดีขึ้นอย่าง แน่นนอน และสุนันทา สุนทรประเสริฐ (2543: 59) กล่าวว่า แบบฝึกจะช่วยฝึกฝนนักเรียนให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ รวมทั้งเกิดความชำนาญ เกิดทักษะในเรื่องนั้นๆ อย่างกว้างขวาง ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น สอดคล้องกับอุทุมพร ฤกษ์ดี (2547: 74) ที่ได้วิจัยเรื่องการเปรียบเทียบผล สัมฤทธิ์การเขียนย่อความภาษาไทยของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึก กับการสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ การเขียนย่อความของนักเรียนกลุ่มที่สอนโดยใช้ แบบฝึกกับกลุ่มที่สอนแบบปกติแตกต่างกันอย่างมีนัย สำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มที่สอนโดยใช้ แบบฝึกมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มที่สอนแบบปกติ อีกทั้งทวิสุข ต้นเทวี (2549: บทคัดย่อ) ที่ได้วิจัย เรื่องการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนย่อความของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนควนขนุน จังหวัดพัทลุง ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการ เขียนย่อความจากการเรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะ การเขียนย่อความ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ .01 และนนุช สุขพัฒน์ (2550: บทคัดย่อ) ที่ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะ การย่อความวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ แบบฝึกทักษะการย่อความ ก่อนและหลังเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนโดยใช้แบบฝึก ทักษะการย่อความวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 สูงกว่าก่อนเรียน

3. นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนโดย การใช้แบบฝึกการเขียนย่อความในภาพรวม อยู่ใน ระดับเห็นด้วยมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 3.82 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.45 เมื่อ พิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ลำดับที่ 1 คือ ด้านเนื้อหา

นักเรียนเห็นด้วยในระดับมาก โดยรายการที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ เนื้อหาในแบบฝึกมีความน่าสนใจ รองลงมาคือ รายการการได้รับความรู้เพิ่มขึ้นจากเนื้อหาที่นำมาประกอบการสอน ลำดับที่ 2 ด้านกิจกรรม นักเรียนเห็นด้วยในระดับมาก โดยรายการที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ การเรียนด้วยแบบฝึกการเขียนย่อความทำให้พัฒนาทักษะการเขียนย่อความ รองลงมาคือการเรียนด้วยการใช้แบบฝึกการเขียนย่อความช่วยให้การเขียนย่อความง่ายขึ้นกว่าเดิม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะขั้นตอนในการทำแบบฝึกมีการเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก ทำให้นักเรียนได้พัฒนาตนเองตามลำดับความยากง่ายของแบบฝึก นักเรียนจึงสามารถเข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้น และเขียน ย่อความได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังที่ พรพรม อุตตวัฒนกุล (2547: 21) ได้กล่าวไว้ว่า แบบฝึกควรเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก มีหลายแบบหลายชนิดให้นักเรียนได้เลือกทำ เพื่อไม่ให้เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน และนักเรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ สอดคล้องกับกรมวิชาการ (2542: 29-30) และเตือนใจ ตรีเนตร (2544: 7) ที่กล่าวว่า แบบฝึกต้องอาศัยหลักจิตวิทยาในการสร้าง การฝึกหัด การให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมซ้ำๆ ย่อมทำให้นักเรียนมีความรู้และความเข้าใจที่แม่นยำ และการจูงใจให้นักเรียนโดยการจัดแบบฝึกจากง่ายไปหายาก มีคำสั่งและคำอธิบายอย่างชัดเจน เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน และสามารถนำสิ่งที่เรียนไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ นอกจากนี้นักเรียนยังคิดว่าตนเองได้รับความรู้เพิ่มขึ้นจากเนื้อหาที่นำมาประกอบการสอน อาจเป็นเพราะว่า แบบฝึกการเขียนย่อความที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นซึ่งประกอบไปด้วยเนื้อหาทั้งหมด 4 ประเภท ได้แก่ ข่าว สารคดี บทความ และเรื่องสั้น มีความหลากหลายในเนื้อหาและมีความน่าสนใจ

เนื้อหาแต่ละเรื่องมีความแปลกใหม่ ใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายเหมาะสมกับวัยและตรงกับความสนใจของนักเรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินในเนื้อหาที่ต้องอ่าน และได้รับความรู้เพิ่มมากขึ้น

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. จากการวิจัย พบว่า นักเรียนมีความสนุกสนานเพลิดเพลินและกระตือรือร้นในการอ่านเรื่องต่างๆ ที่นำมาให้นักเรียนฝึกเขียนย่อความ ดังนั้นครูผู้สอนควรเลือกเนื้อหาที่นำมาใช้ในแบบฝึก โดยคำนึงถึงความเหมาะสมกับวัยและตรงกับความสนใจของนักเรียน เช่น เนื้อเรื่องสั้นๆ ทันสมัย และใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย นอกจากนี้ควรมีภาพประกอบที่เหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้พร้อมทั้งดึงดูดให้นักเรียนเกิดความสนใจในแบบฝึกมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะช่วยให้ นักเรียนสนใจอ่านและสามารถเขียนย่อความได้

2. เพื่อจะให้นักเรียนมีทักษะหรือความชำนาญเพิ่มขึ้นหลังจากที่ได้เรียนรู้เนื้อหาไปแล้ว แบบฝึกจึงควรมีความชัดเจนทั้งคำสั่งและวิธีทำ โดยคำสั่งควรอธิบายอย่างชัดเจน เป็นคำสั่งที่เหมาะสมกับวัยของนักเรียน อ่านแล้วเข้าใจง่าย และไม่ควรรยาวเกินไปเพื่อให้นักเรียนสามารถศึกษาได้ด้วยตนเอง

3. จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เรื่องการเขียนย่อความ โดยการใช้แบบฝึกการเขียนย่อความ พบว่า ครูผู้สอนเป็นบุคคลหนึ่งที่บทบาทสำคัญในการสร้างบรรยากาศและสภาพการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยเฉพาะการเสริมแรง ครูผู้สอนควรให้การเสริมแรงแก่นักเรียนทันทีทันใดที่มีการตอบสนอง เพราะการเสริมแรงจะทำให้ นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในงานที่ทำด้วยตนเอง เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน และมีกำลังใจที่จะทำแบบฝึกเรื่องต่อไป

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเพื่อพัฒนาแบบฝึกการเขียนย่อความ วิชาภาษาไทยในเนื้อหาอื่นๆ เช่น กวีนิพนธ์ วรรณคดี นวนิยาย เป็นต้น
2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สอนโดยการใช้แบบฝึกกับวิธีการสอน

แบบอื่น ๆ เช่น วิธีสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ เทคนิคการสอนแบบกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (Student Teams–Achievement Division, STAD) เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือกันแบบจิ๊กซอว์ การสอนด้วยรูปแบบซิปปา เพื่อเปรียบเทียบความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียน ว่าวิธีใดส่งผลต่อความคงทนในการเรียนรู้ได้ดีกว่ากัน

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- _____. (2542). **การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนจิตวิทยาระดับประถมศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์การศาสนา.
- กาญจนา คงกินเก. (2550). **การพัฒนาและใช้นวัตกรรมประเภทแบบฝึกเสริมทักษะเรื่องการเขียนย่อความ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**. ม.ป.ท.: ม.ป.พ.
- จินตนา พันธุ์พัก. (2551). **นักวิชาการ-ราชบัณฑิตต้น เด็กรรณยุกต์-ย่อความแป๊ะ**. [ออนไลน์]. สืบค้นเมื่อ 20 มีนาคม 2553. จาก <http://www.tlcthai.com>.
- จิราณี ดียิ่ง. (2546). **การสร้างแบบฝึกหัดภาษาไทย เรื่องการเขียนย่อความสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5**. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ฐะปะนีย์ นาคทรัพย์ และคณะ. (2549). **หนังสือเรียนสาระการเรียนรู้พื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ภาษาไทย ม. 2**. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพมหานคร: อักษรเจริญทัศน์.
- ดารุณี สุขกลิ่น. (2549). **การพัฒนาทักษะการเขียนย่อความด้วยรูปแบบเพื่อนสอนเพื่อน: รายงานการวิจัยประกอบการศึกษา ชุดการเรียนทางไกลหลักสูตรการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา**. ม.ป.ท.: ม.ป.พ.
- เตือนใจ ตรีนตร. (2544). **ผลการใช้แบบฝึกทักษะการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ เรื่องพื้นที่สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2**. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ทวีสุข ต้นเทวี. (2549). **รายงานผลการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนควนขนุน จังหวัดพัทลุง เขตพื้นที่การศึกษาพัทลุง**. ม.ป.ท. : ม.ป.พ..
- นงนุช สุขพัฒน์. (2550). **การพัฒนาแบบฝึกการย่อความ วิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1**. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- นวนนุช สีสองดี. (2541). การสร้างแบบฝึกหัดเสริมทักษะทางภาษาเรื่องการเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกด แม่กด เสริมทักษะวิชาภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- บุญเกื้อ ควรหาเวช. (2542). นวัตกรรมการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: เอสอาร์พรินติ้ง.
- พรพรหม อัดตวันากุล. (2547). ผลการใช้แบบฝึกทักษะการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ เรื่องการประยุกต์ของสมการเชิงเส้นตัวแปรเดียว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. สารนิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ยุพา สวัสดิ์. (2551). การสอนเขียนย่อความ. [ออนไลน์]. สืบค้นเมื่อ 20 เมษายน 2553. จาก <http://gotoknow.org/blog/manita/193776>.
- ลิขิต กิระบัน. (2547). การใช้ชุดการสอนเขียนย่อความสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- วรากรณ์ สามโกเศศ. (2550). เสมอ 2 เน้นสอนย่อความ. [ออนไลน์]. สืบค้นเมื่อ 9 พฤษภาคม 2554. จาก <http://new.sanook.com>.
- วัฒนา เสนนอก. (2550). การใช้แบบฝึกเสริมทักษะทางภาษา เรื่องการเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกด แม่กด เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุนันทา สุนทรประเสริฐ. (2543). ปฏิรูปการเรียนรู้ปฏิรูปการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- เสนีย์ วิลาวรรณ. (2547). หนังสือเรียนสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ชุดพัฒนาทักษะภาษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เล่ม 3. กรุงเทพมหานคร: วัฒนาพานิช.
- อุทุมพร ฤกษ์ดี. (2547). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนย่อความภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกกับการสอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.